

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. január 28.
(vasárnap)**

Horváth Géza

FURCSA TÖRVÉNYSZERŰSÉGEK

Énekek: 172; 270,1-4, 10; 443,1, 5; 677

Lekció: 1 Móz 26,1-6, 12-18, 24-28

Alapige: 1 Móz 26,24-25

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, mennyei Atyánk Jézus Krisztusban! Ebben az éneken csendes szívet kértünk Tőled, azért, mert erre van leginkább szükségünk. Olyan sok háborgás vesz körül bennünket ebben a világban. Való igaz, hogy sokszor elfáradunk e világ zaján.

Köszönjük, hogy nemcsak kérhetünk, hanem kaphatunk is Tőled olyan csendes szívet, amely a bőségben hálássá, a nélkülözésben reménykedővé, a betegségben, gyászban vagy szomorúságban megvigasztalt emberré tesz bennünket.

Könyörgünk Hozzád, hogy ne csak új szívet teremts bennünk, vagy ha már új szívet kaptunk Tőled, akkor csendesítsd ezt a szívet, amely olyan sok mindenre érzékeny. Amely különösképpen reagál a külvilág, a környezet hatásaira, és amely – megvalljuk Neked, Urunk –, mégiscsak romlott szív volt, amelyben ott maradt a régi kovász, óemberi természetünk, ami újból és újból fel akar kelni és vitézkedni az új ellen, és elbuktatni a hit egyenes, de keskeny útján.

Köszönjük, hogy a Te hatalmadban van ennek a csendes szívnek a megadása, és most kérünk tőled, Urunk, nemcsak csendes szívet, hanem megüresített szívet is, hogy tudjunk figyelni a Te áldott üzenetedre, igédre, hogy ebbe a csendes szívbe beléphessenek a menny áldásai, amelynek erejével tudunk harcolni és megfutni a mi versenypályánkat.

Köszönjük a gyülekezet közösségét ezen a mai reggelen is Urunk, hogy ilyen jó reggel sokan siethettünk a Te házádba: a gyülekezet közösségébe, az ige köré, jelenlétedbe.

Kérünk Téged, hogy szentelj meg bennünket most a Te igéddel, mert a Te igéd az igazság.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, Isten igéjét hallgassuk meg a Mózes 1. könyve 26. fejezetének válogatott verseiből:

„Lőn pedig éhség az országban, amaz első éhség után, mely Ábrahám idejében vala. Elméne azért Izsák Abimélekhez a Filiszteusok királyához Gérárba. Mert megjelent vala néki az Úr és ezt mondotta vala: Ne menj alá Égyiptomba! lakjál azon a földön, melyet mondándok tenéked. Tartózkodjál ezen a földön, és én veled leszek és megáldalak téged; mert tenéked és a te magodnak adom mind ezeket a földeket, hogy megerősítsem az esküvést, mellyel megesküdtem Ábrahámnak a te atyádnak. És megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és a te magodnak adom mind ezeket a földeket: és megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei; Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet. Lakozék azért Izsák Gérárban (...) És vete Izsák azon a földön, és lett néki abban az esztendőben száz annyia, mert megáldá őt az Úr. És gyarapodék az a férfiú, és elébb-elébb megy vala a gyarapodásban, mígnem igen nagygyá lőn. És vala néki apró és öreg barma és sok cselédje, s irigykedének ezért reá a Filiszteusok. És mindazokat a kútakat, melyeket az ő atyjának szolgái Ábrahámnak az ő atyjának idejében ástak vala, behányák a Filiszteusok, és betölték azokat földdel. És monda Abimélek Izsáknak: Menj el közülünk, mert sokkal hatalmasabbá lettél nálunknál. Elméne azért onnan Izsák, és Gérár völgyében voná fel sátrait, és ott lakék. És ismét megásá Izsák a kútakat, a melyeket ástak vala az ő atyjának Ábrahámnak idejében, de a melyeket Ábrahám holta után behánytak vala a Filiszteusok, és azokkal a nevekkel nevezé azokat, a mely nevet adott vala azoknak az ő atyja (...) És megjelenék néki az Úr azon éjszaka, és monda: Én vagyok Ábrahámnak a te atyádnak Istene: Ne félj, mert te veled vagyok, és megáldalak téged, és megsokasítom a te magodat Ábrahámért, az én szolgámért. Oltárt építe azért ott, és segítségül hívá az Úrnak nevét, s felvoná ott az ő sátorát; Izsák szolgái pedig kútát ásának ottan. Abimélek pedig elméne ő hozzá Gérárból és Akhuzzáth az ő barátja, meg Pikhól az ő hadvezére. És monda nekik Izsák: Miért jöttetek én hozzám, holott gyűlöltök engem s elűztetek magatok közül? Ők pedig mondák: Látván láttuk, hogy az Úr van te veled, és mondánk: legyen esküvés mi közöttünk, köztünk és te közötted; és kössünk frigyet teveled...”

A Kalauzunk szerint néhány napja olvasott igének, amit felolvastam, azt a címet is lehetne adni, hogy „Furcsa törvényszerűségek”. Azért, mert ezek a törvényszerűségek, amelyek az Isten Igéjében előttünk vannak, mások, mint a világban levő törvényszerűségek. Ennek a fejezetnek ez a címe: „Izsák Gérárban”.

Az első furcsa dolog, ami a mennyei, isteni törvényszerűségek tekintetében nagyon meghatározó az, hogy *helyzetünket nem a körülmények befolyásolják, hanem az Isten akarata*. Jó, hogyha ezzel számolunk és e szerint élünk.

Azt olvassuk az igében, hogy ismét éhség lett a földön az után az éhség után, ami Ábrahám idejében volt. Erről a Mózes 1. könyvének 15. fejezete tudósít ben-

nünket, hogy mi volt ez az éhség és hogyan reagált rá Ábrahám. Amikor ez megismétlődik, akkor mindenki elkezd menekülni az éhség elől. Elmennek legtöbbször Egyiptomba, de az Úr megjelenik azon az éjszakán Izsáknak és azt mondja: „*Ne menj alá Egyiptomba! Lakjál azon a földön, melyet mondok tenéked.*”

Furcsa törvényszerűség, hogy a hívó nem úgy cselekszik, ahogy mások; nem azt teszi, ami ésszerű, ami logikus, hanem azt akarja cselekedni, ami hitszerű, ami hitből fakad. Nagyon fontos dolog, testvérek, hogy körülményeink között mire nézünk! Mi nekünk az iránymutató vagy az irányadó? Nagyon sokszor a hívó is beleesik abba a csapdába, hogy „így csinálják a többiek”. Azt gondoljuk, hogy ahol sokan vannak, amit többen csinálnak, az elfogadott, azt a társadalom is elfogadja, de Isten nem biztos, hogy elfogadja. Neki egészen más, egészen különleges útjai vannak a mi megtartatásunkra, és tudjuk, hogy a körülmények tekintetében mi a gondviselés hitén állunk. Olyan szépen fogalmazza a hitvallásunk: „... eső és szárazság, termékeny és terméketlen esztendő (…), egészség és betegség (...), szóval minden, nem történetesen, hanem az Ő atyai kezéből jön.”

Egy éhínség idején, ott és akkor, a világ fiai és a pogányok, a hitetlenek azt kérdezték: mindezt, ami ért bennünket, hogy engedheti meg Isten? Isten gyermeke ilyen körülmények között nem azt kérdezi: hogy engedheti meg, hanem azt kérdezi, hogy *miért* engedi ezt meg Isten? Amit Isten ránk bocsát, annak biztos, hogy van célja. Az Úr kezéből jön a próbatétel.

Ugyanúgy megpróbálja Isten Izsákot, mint ahogy megpróbálta Ábrahámot, mert különben honnan derülne ki, amit a másik helyen úgy olvasunk hogy „mi van a te szívedben”? Bemegyünk egy üzletbe, és ha a cipőt nem próbálnánk fel, akkor honnan tudnánk, hogy az jó, kényelmes, nem fogja feltörni a lábunkat a következő órában? Honnan tudnánk, ha nem próbálnánk ki? Hogy mi van a mi szívünkben? – erre nem is azért van szüksége az Úrnak, hogy Ő megtudja, mert Ő tudja e nélkül is – szívek és vesék vizsgálója –, hanem nekünk van rá szükségünk, hogy derüljön ki. Előttünk legyen világos, hogy mi van a mi szívünkben.

Azért érdekes ez a történet, mert a Szentírásból tudjuk, hogy az ember az „esznek, isznak, házasodnak, férjhez mennek” területén áll a leggyengébb lábakon – mint Noé idejében, de aki élete legkísérhetőbb területein kitart, az meg fog állni másutt is.

Nagy kérdése itt Izsáknak, hogy menjen vagy maradjon, amikor mindenki megy, de az Isten gyermekének meg kellene értenie valamit: azt, hogy nem minden a kenyér! Nem minden az egészség! Biztos ti is hallottátok sokszor azt a mondást: csak egészség legyen, az a fontos! Akkor mit mond a beteg, ahol már nincs egészség? Neki nincs reménye? Neki nincs vigasza? Neki nincs öröme? Neki nincs bátorítása? Dehogyan nincs, mert ő tudja, hogy nem minden az egészség! És mi tudjuk pontosan – ebben a történetben is elő fog jönni –, hogy nem minden a kenyér. Nem minden a jólét, nem minden a gazdagság, és nem minden a vagyon, hanem, majd a történet oda csúcsosodik ki, hogy az Úr a minden. Ahogy egy énekünkben énekeljük: „Úr Jézus, benned mindent meg-

FURCSA TÖRVÉNYSZERŰSÉGEK

---

lelek”. Ő a minden mindenkben, de a világ fiai nem így gondolkodnak, ők nem tudják ezt elmondani.

Nemrégiben történt, hogy valakivel beszélgettem, és elmondta, hogy egy sokkal jobb helyet kínáltak neki; sokkal jobb fizetésért, meg egy csomó egyéb juttatásért. A következőt mondta: tudod, nem vállaltam el, mert nem minden a pénz. Odalett volna a család, a békesség, a nyugalom. Amikor az ember így tud gondolkodni: nem minden az, amivel kecsegtetnek, és nem minden az, amit elérhetek, mert van annál sokkal fontosabb!

Az ige üzenete, testvérek, legyen az számunkra ma, hogy ha valahova az Úr állít bennünket, akkor a külső körülmények ellenére is meg fog tartani. Ott van a biztatás: száraz földön is jól tart téged. Ha valahol az Isten akarja, hogy legyenek, ott minden külső körülmény, éhínség és szárazság között is jól fog tartani. Feltehetjük itt is az ige kérdését: hiszed-e ezt? Ráállsz-e erre? Betölti-e ez az életedet? Azt mondja Isten Izsáknak: „*Ne menj alá Egyiptomba!*” Mert az emberi szív ilyen – keresi a biztos megoldásokat. Ne menj alá Egyiptomba, hanem bízd rá magad teljes szívvel az Úrra!

Nagyon érdekes, hogy Egyiptom valóban dél felé van, de amikor a Biblia ezt mondja: ne menj alá Egyiptomba – ez nem csak azt jelenti, hogy dél felé. Ez nemcsak az irányt, hanem azt is jelentette, hogy alább fogsz menni lelkileg, alább fogsz menni hitbelileg, ha elmész Egyiptomba. Így volt Ábrahámmal is. Ő nemcsak dél felé ment, hanem aláment azért, mert az ő hite nem növekedett ott, hanem mindig csak csökkent, lejjebb és lejjebb.

Akkor Izsák nem megy el Egyiptomba, hanem csak Gэрárba, ami még azon a földön belül van, de azért tovább megy Gэрárba. *Bukásainktól a fél engedelmesség nem ment meg bennünket, csak a teljes odaszánás.* Ez fél engedelmesség: akkor nem Egyiptomba, mert Isten megtiltotta, de azért egy kicsit arrébb! Azért egy kicsi mindig az enyémből... Emlékeztek, hogy bukott el Lót; mikor azt mondja neki az angyal: menj, fuss a hegyre! – Nem, van itt egy kicsi város, jó lesz az nekem! – és nem megy a hegyre, ahová az angyal mondja. Ott az okoskodás, ott az emberi; csak ilyen félmegoldások. Mennyire jellemzi az életünket sokszor ez, testvérek, hogy csak félig Ővé az életem, csak félig engedelmeskedem!

A fél engedelmesség helyén ugyanolyan kísértés les ránk, mint a teljes engedetlenség helyén. Ugyanaz az engedetlenség les Izsákra, mint az engedetlenség idején apjára, Ábrahámra lesett. A feleségeiket úgy mutatták be, hogy a „húgunk”, mert majd elveszik, majd vele hálnak, majd megölnék miatta. Micsoda félelem van ennek az embernek az életében a nyugalom és a békesség helyett. Ahol száraz földön lakna – lehet, hogy nem olyan vastag a kenyér –, de van békesség, van nyugalom, és ez mindennél több.

Itt az igében azt látjuk, hogy nem a bukás a legnagyobb, ami az Isten gyermekét éri, hanem a megszegés a világ részéről, Abimélek részéről. Olyan borzasztó, amikor a világ fiainak nagyobb bűnlátása van, mint az Isten fiainak. Abimélek figyelmezteti: majdnem bűnbe vittél bennünket, bűn lett volna, ha elveszük azt az asszonyt! Mikor a világ fiainak nagyobb bűnlátása van, előfordulhat, hogy erkölcsi vagy más területen magasabb fokon áll, mint az Isten gyer-

meke. Ismertem olyan házasságot, ahol abszolút nem voltak hitben. Semmi közülük nem volt igéhez, gyülekezethez, templomhoz, Istenhez, mégis megszegyenyítő volt az a szeretet, amely őket összekötötte egy életen keresztül. Lehet, hogy Isten gyermeke pedig beleesik egy paráznaságba vagy hűtlenségbe. Van, hogy a világ fia szegyeníti meg az Isten gyermekét, mert előfordul, hogy nagyobb bűnlátása van, mint az Isten gyermekének.

Izsák Gérárban lakik, és azt olvassuk: száz anyyija lett abban az esztendőben, „*mert megáldá őt az Úr*”. Isten megáldotta Izsákot, de ez nem jelenti azt, hogy jó helyen volt. A jólét vagy a gazdagság önmagában még nem jelenti azt, hogy a helyünkön vagyunk – ami majd a történet végén fog előjönni, amikor Isten egészen mást mond Izsáknak. Isten azt mondja neki: „*veled vagyok és megáldalak téged*.” Itt a „veled vagyok” – nincs, csak az, hogy „megáldalak téged”.

Ezért, lássuk meg, hogy valóban teremhet száz annyit a búzája, lehet százszoros a termés, de ez is furcsa törvényszerűség a Szentírásban, hogy Isten nem ítélettel válaszol az engedetlenségre, hanem kegyelemmel. Ha Isten a bűnre, az engedetlenségre ítélettel válaszolna, akkor bennünket mi sarkallna a megtérésre? Akkor semmi. A rossz gyerek, ha a szülőtől megkapta a pofont: letudtuk, kész. Elkövettem valamit, megkaptam a pofont, megvolt a büntetés, csinálhatom a következőt. A bűnös embert mindig a kegyelem kell, hogy megtérésre sarkallja! Nem az ítélet, hanem a kegyelem. A Bibliának furcsa törvényszerűsége, hogy éppen ezért a bűnöst Isten soha nem szembesíti a bűnével az evangélium üzenete nélkül. Milyen nagyszerű pedagógiája és terve Istennek, hogy bennünket nem büntet úgy, mint érdemeltük! Hogy mondja az énekíró? „Ne büntess úgy, mint érdemlettem, Tőled én undok bűnőmmel.” Isten nem akar téged a törvénnyel szembesíteni úgy, hogy fel ne ragyogtassa az evangéliumot, az örömhírt. Különben mi sarkallna bennünket megtérésre, az Úrhoz való fordulásra, a teljesebb odaszánásra és a nagyobb engedelmességre, ha nem a kegyelem? Ha csak azt hallanád: azt kapod, amit érdemelsz?

Ez a történet arról beszél nekünk, hogy Isten furcsa törvényszerűsége: azt kapod, amit nem érdemelsz. Mit várnánk? Azt, hogy vetett és aratott. „*És vete Izsák azon a földön, és lett néki abban az esztendőben száz anyyija*.” Pontosan hitbéli állapotára akarja emlékeztetni Isten az áldással. Amikor Isten elrendel vagy megenged valamit – akár ilyen százszoros termést –, az nem azt jelenti, hogy helyünkön vagyunk, hanem pontosan azt, hogy lássuk meg hitbéli állapotunkat. Mondok rá példákat a Bibliából. Például, amikor Isten azt mondja Mózesnek: küldj férfiakat a föld kikémlésére. Mi ezzel a probléma? Az, hogy a földet nem kellett volna kikémlelni, ha Isten azt mondja – neked azt készítettem el, – akkor menni kellett volna vakon. A hitetlenség szava volt, hogy kik vannak ott, meg milyen az a föld. Isten mégis megengedi, és azt mondja: küldj férfiakat a kikémlésre! Aztán számon kéri: nem mentek be, mert nem hittetek.

Isten elrendel valamit, de nem azért, mert ez a hit normális, rendes állapota, hanem pont azért, hogy jöjj rá, te kételkedő vagy; hogy amit Isten mond, arra te nem álltál rá. Mózes és a többiek, nem állnak rá, hanem kiküldenek tizenkét embert: azért biztos, ami biztos. Azt mondja Isten Sámuelnek: adj ne-

FURCSA TÖRVÉNYSZERŰSÉGEK

---

kik királyt. De Isten nem azért rendeli el a királyságot, mert ez következne most már, hanem azért rendeli el, hogy jöjjenek rá, amit addig vallottak – az Úr a mi királyunk, Ő a mi Bíránk, Ő tart meg minket – az már nem igaz, mert nekik egy látható király kell. Hitbeli állapotuk meglátására indítja Isten őket ezekkel a rendelésekkel.

Aztán, hadd szóljak arról is, hogy furcsa törvényszerűség az igében a következő: a szegénység kísértés, mert arra sarkallta őket, hogy tovább menjenek. Gérárban a gazdagság ugyanolyan kísértés, mert arra sarkallja őket, hogy maradjanak. Maradj ott azon a földön! A szegénység azért kísértés, mert arra sarkallja az Isten gyermekét, hogy tovább menjen, mint Ábrahám, Izsák, Elimélek vagy Naomi. A gazdagság éppen olyan kísértés, mert arra sarkallja, hogy maradjon; hogy berendezkedjen, és ne legyen a szívében vágyakozás azon a helyen lenni, amit Isten jelölt ki az ő számára. A szegény azt mondja: Uram, megértheted, hogy itt éhen halok, tovább kell mennem! A gazdag meg: Uram, megértheted, hogy itt jól megy, itt kell maradnom.

Gérár neve magyarul azt jelenti: tartózkodási hely, átmeneti tartózkodás. Azt jelenti, hogy nem végállomás, mert Isten helyén akarja látni az Ő gyermekét, és most megpróbálja, többre becsüli-e a gazdagságot. Ezért kap Izsák gazdagságot. Többre becsüli-e a gazdagságot, mint a Neki való engedelmisséget? Nagy kísértés a gazdagság. Lehet, hogy olyan helyen vagy, ahol jól megy a szekér, de ne felejtsd el, nem a gyarapodás a legfontosabb, hanem az Úr jelenléte. Csak Vele együtt lesz gazdagság a jó termés, a százszoros termés és az áldás.

Menjünk tovább a történetben. Megint csak furcsa törvényszerűség, amit így lehet megfogalmazni: a környék lakói Izsáknak nem a hitét irigylik, hanem a gazdagságát. Azt mondják a környék lakói: menj el közülünk, mert látjuk, hogy gyarapodsz és sokkal hatalmasabbá lettél nálunknál. A környék lakói nem az ő hitét irigylik, nem az Ő Urát, és nem azt mondják: milyen hatalmas Urad van neked, hanem azt mondják: milyen hatalmas lettél te magad. Így történik meg az, hogy Izsák az ő nagy hatalmával, hatalmasságával eltakarja, elfedi az ő hatalmas Istenét, akit tudjuk, hogy Keresztelő János nem akart eltakarni, mert azt mondta: neki növekednie kell, nekem kisebbé kellennem.

Mit érdemes irigyelni? Az Úr jelenlétét. Szegény gazdagok vagy gazdag szegények lehetnek körülöttünk is. A világ fiai vajon az Úr jelenlétét irigylik-e az életedben, vagy pedig azt, amit adott neked az Úr, a te Istened? A világ gondolkodása mindig ez: elég az eredmény, amit mi érünk el; a hívó ember gondolkodása pedig mindig ez: elég az az áldás, ami először is az Úr jelenlétét jelenti, aztán mindazt, amit Ő adni akar neked.

Akkor tovább vonult onnan, érkezett Beérsebába és azt mondta: immár tágas helyet szerzett az Úr, és szaporodhatunk a földön – és megjelent neki az Úr azon az éjszakán, és azt mondta: „*ne félj, mert te veled vagyok, és megáldalak téged!*” Itt az Úr az Ő jelenlétét ígéri.

Testvérek, a hívó ember nem az Isten létében hisz, hanem jelenlétében él, és ez a jelenlét neki a legtöbb. Amikor kijelentetik Jézus Krisztus, akkor az lesz

a legnagyobb dolog, hogy elmondhatjátok: velünk az Isten. Immánuel – ez legyen a neve, ami azt jelenti, hogy „velünk az Isten”, és akkor lehetek gazdag vagy szegény. A Bibliában nem bűn a gazdagság, a szegénység meg nem erény. Akkor a körülményeimet egyetlen dolog fogja meghatározni, az, hogy az Úrral járok. Jézussal járom az utamat, megfogva a kezét, és Ő úgy és ott áld meg engem, ahogyan akar, és azzal látogat meg, amivel akar.

Hadd fejezzem be azzal, hogy amikor ez megtörténik, akkor Izsák oltárt épített az Úrnak, és segítségül hívta az Úr nevét. Azután jön Abimélek, meg még két férfi: Akhuzzát és Pikhól, az ő hadvezére, és azt mondják Izsáknak: „*Látván láttuk, hogy az Úr van te veled.*” Miért? Azért, mert Izsák áldozatot mutatott be és segítségül hívta az Úr nevét. Addig mit mondtak? Látjuk, hogy hatalmas vagy. Látunk téged, hogy gyarapodsz – menj el innen! Amikor Izsák áldozatot mutat be Istennek, akkor meg azt mondják: kössünk szövetséget, mert látjuk, hogy az Úr van te veled!

Vagyis, akkor tudja a világ Istent dicsőíteni, amikor a hívő áldozóvá lesz Isten hatalmas munkája következtében. Hányan panaszkodnak: ó, én áldozat vagyok! Áldozatból lehetsz áldozóvá! Hogyan áldozhatunk mi Istennek? Izsák oltárt épített ott az Úrnak. Tudjuk, hogy nekünk erre nincs szükségünk, mert a mi oltárunk a Golgota. Ahol a világ és a menny legfurcsább törvényszerűsége láttatik, az, hogy Isten megbünteti az ártatlant és felmenti a bűnöst. Azért ez a legfurcsább törvényszerűség, amit a világ nem ismer. A világ csak azt ismeri, hogy a bűnös bűnhődjön, a jó meg jutalmaztassék. A világ legfurcsább törvényszerűsége és a menny legfurcsább törvényszerűsége, ami a Golgotán történt, hogy helyettem, miattam és érettem Jézus Krisztus teste megtörtetett és vére kiontatott. Azóta énekelhetjük: ott a Golgota oltárán nagy engedelmes voltál, hordozván bűneinket, te váltottál meg minket. Jó, ha ma itt a terített úrasztalánál tudomásul vesszük, hogy furcsa törvényszerűség gyermekei és áldottai vagyunk Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.

Milyen áldozatot tudsz adni Istennek? Az igéből tudhatjuk: hálaáldozatot. Hálával áldozál Istennek! Szánjátok oda magatokat élő, szent, kedves, Istennek tetsző áldozatul! Ezt vegye észre a világ. Mert észreveheti azt, hogy ügyes vagy, hogy a jég hátán is megélsz, meg észreveheti azt is, hogy veled van az Úr, a te Istened. Így jött Ráháb az Isten népe közé: látom a ti Isteneteket. Erről beszél az egyik kispróféta: egy zsidóba belé fog kapaszkodni majd tíz, és azt mondja: hadd menjünk veletek, mert veletek van az Úr! Amikor észreveszik azt, hogy veled van az Úr, hogy Ő az igazi áldás az életedben – és nem az, amit adott neked, hanem az, aki adta neked –, akkor a világ legfurcsább törvényszerűségét fogod megtapasztalni: „kegyelemből van üdvösségetek, hit által és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez”.

Legyünk a helyünkön, Isten jelenlétében éljünk, és ez lesz a legnagyobb bizonyágtétel a világ fiai felé!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, azt énekeljük: a Te jelenléted megvidámít, éltet, bátor szívet ad; és azért könyörgünk, hogy légy velem, ó mindenem, Nálad nélkül nem is élek, Te vagy örök élet. Hadd töltsön ez be bennünket most, Urunk, hadd járja át egész szívünket és életünket!

Hadd köszönjük meg mindazt az áldást, amivel körülvettél bennünket! Kérünk, hogy tarts magad mellett szorosán bennünket, sokszor engedetlenkedő gyermekeidet, hogy el ne távozzunk, és el ne térjünk Tőled, se jobbra, se balra!

Köszönjük, Urunk, hogy eléd jöhettünk ezen a mai alkalmon. Köszönjük, hogy valóságosan érezhetjük az úrvacsorában a Veled való lelki közösségünket. Köszönjük, hogy megváltottál véreddel bennünket, Úr Jézus Krisztus.

Amikor a múlt hétre gondolunk, eléd hozzuk hálaadásunkat, örömeinket, mindazt az áldást, amivel körülvettél bennünket, de eléd hozzuk szomorúságunkat és fájdalunkat is Urunk. Add Urunk, hogy el ne bizakodjunk, hogyha jól megy sorunk, ha száz annyit aratunk, hanem mindig azt nézzük, hogy mire adtad és miért adtad azt. Nehogy a mi kezünkkel lehúzzuk a tövig teremtett kalászt a száron, és így gondoljunk a szomszédra, a mellettünk lévőkre, a nélkülözésben élőkre.

Kérünk, áldd meg ezt a teremtett világot, mely nyög a bűn súlya miatt! Adj békességet a mi időnkben itt a földön, Úr Isten, terjeszd ki ránk a Te irgalmaságodat, kegyelmességedet, és hadd sarkalljon ez sokakat hozzád térésre, megtérésre, hálaáldozatra! Jézus Krisztusért kérünk, aki áldozattá lett értünk.

Ámen.

677. ének

1. Ó, hogy volt idő, mikor még Éltem csak magamnak én.
Hallám, hogy mint hívsz szelíden, Ámde így szólt büszke szívem:
„Semmit Te, mindent csak én! Semmit Te, mindent csak én!”
2. Ám megleltél, s megpihentem Vérben ázott fád tövén.
Láttam nagyszerű szerelmed S büszke szívem lassan enged:
„Van mit Te, de van, mit én! Van mit Te, de van, mit én!”
3. Ámde Szentlelked varázsát, Mind forróbban érzém,
Én kisebb levék, Te nőttél, És szívemben forró vágy kél:
„Többet Te, kevesbet én! Többet Te, kevesbet én!”
4. Ó, de a hegyek magasak, Tenger zúgó árja mély.
Ámde még nagyobb szerelmed Üle teljes győzedelmet:
„Mindent csak Te, semmit én! Mindent csak Te, semmit én!”